

Strhující dobrodružný příběh z drsného středověku

VLK Z WESSEXU

MATTHEW HARFFY

VLK
Z WESSEXU

Wolf of Wessex

Copyright © 2019 by Matthew Harffy

All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Ondřej Frühbauer, 2023

Cover © Ben Prior, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3829-8 (pdf)

VLK
Z WESSEXU
MATTHEW HARFFY

přeložil Ondřej Frühbauer

VENDETA

Věnováno Eloře a Ioně,
dcerám velkého snílka

Názvy míst

Názvy míst v Británii se za časů temného středověku lišily v závislosti na aktuálním údobí, místním jazyku, dialektu i na osobě písaře. Při výběru varianty názvů jsem se neřídil platnou konvencí do důsledku; většinou jsem se přiklonil k formám jmen, o nichž se domnívám, že se nejvíce blíží podobě užívané v devátém století. Stejně jako písaři z těch dávných časů si ovšem i já občas povoluji drobnou uměleckou licenci a tam, kde si nejsem jistý, vybírám takové jméno, které se mi líbí nejvíc.

<i>Bathum</i>	Bath
<i>Briuetone</i>	Bruton, Somerset
<i>Briw</i>	řeka Brue, Somerset
<i>Cantmael</i>	Queen Camel, Somerset
<i>Carrum</i>	Carhampton, Somerset
<i>Centingas</i>	Kent
<i>Ceorleah Hill</i>	Chorley Hill, Bruton, Somerset
<i>Cernemude</i>	Charmouth, Dorset
<i>Cornwalum</i>	Cornwall. Nezápadnější část staršího království Dumnonie. Lid z Wessexu nazýval obyvatele těchto krajů Westwalas (Západní Velšané).

<i>Defnascire</i>	Devon. Zdejší obyvatelé byli známí jako Defňané.
<i>Denemearc</i>	Denmark, Dánsko
<i>Dyfelin</i>	Dublin, Irsko
<i>Ellandun</i>	Wroughton, Wiltshire
<i>Exanceaster</i>	Exeter, Devon
<i>Frama</i>	řeka Frome, Somerset
<i>Hengestdūn</i>	Hingston Down
<i>Iraland</i>	Ireland, Irsko
<i>Langtun</i>	Langton Herring, Dorset
<i>Mercia</i>	Jedno z království anglosaské heptarchie. Jeho středem bylo údolí řeky Trent v dnešní střední Anglii.
<i>Scirburne</i>	Sherborne, Dorset
<i>Sealhwudu</i>	Selwood Forest. Starý hvozd, ležící přibližně mezi Chippenhamem ve Wiltshiru a Gillinghamem v Dorsetu.
<i>Somersaete</i>	Somerset
<i>Spercheforde</i>	Sparkford, Somerset
<i>Supseaxe</i>	Sussex
<i>Súthríeg</i> (<i>Súþríeg</i>)	Surrey
<i>Tantun</i>	Taunton, Somerset
<i>Tweoxneam</i>	Twynham (dnešní Christchurch v Dorsetu)
<i>Wessex</i> (<i>Westseaxna</i> <i>rice</i>)	Království západních Sasů. V devátém století Wessex ovládal většinu jižní Anglie včetně současného Wiltshiru, Somersetu, Dorsetu a Hampshiru. Během vlády krále Ecgberhta dobyl Wessex i Surrey, Sussex, Kent, Essex, Mercii a také část Dumnonie. Ecgberht se rovněž stal lenním pánem

Northumbrijců. Nadvláda nad Mercii
ovšem nevydržela dlouho, roku 830 se
toto království opět osamostatnilo.

Wincalitone

Wincanton, Somerset

Witanceastre

Winchester

VLK Z WESSEXU

CORNWALUM

DEFNASCIRE

SOMERSÆTE

○ Carrum

○ Hengestdūn

○ Exanceaster

○ Cernemude

○ Langtun

Bathum ○

Briuuetone

Georleah Hill

○ Cantmael

○ Sperchef

○ Scirburne

○ Tantun

R. Briw

o Ellandun

WESTSEAXNARICE

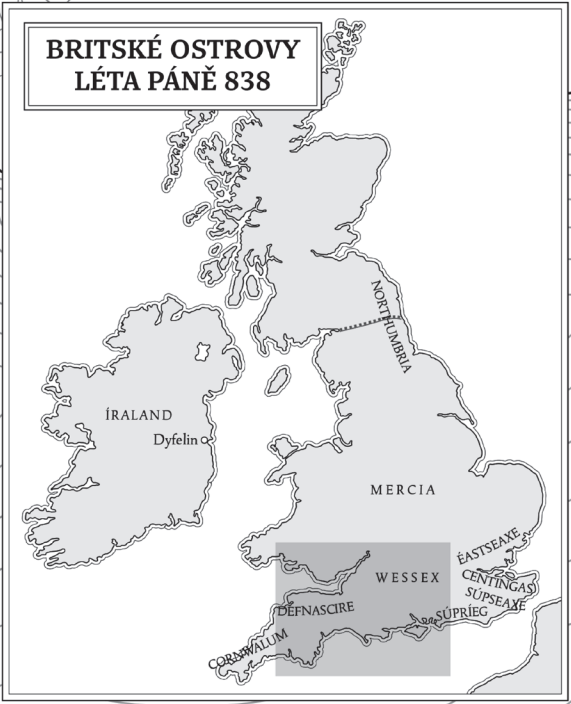
WESSEX

R. Frana
h-w-d
S. eia

Wincestone
orde

o Witanceastre

Tweoxneam

**BRITSKÉ OSTROVY
LÉTA PÁNĚ 838**

ÍRALAND
Dyfein o

MERCIA

WESSEX

DEFNASCIRE

CORNWALLUM

ÉASTSEAXE
CENTINGAS
SÚPSEAXE

NORTUMBRIA

Anno Domini Nostri Iesu Christi

Léta našeho Pána Ježíše Krista

838

I.

Dunston se těšil z krásného rána jen do chvíle, než objevil to mrtvé tělo.

Když opouštěl chatrč, nic nenaznačovalo, že by okolní hvozd ukrýval tak temné tajemství. Bylo jasno, jen v křovinatých zátočinách řeky Framy se držel lehký opar. Svěží povětrí dýchalo chladem, Dunston však ze své mnohaleté zkušenosti věděl, že jakmile slunce vystoupí výš na nebeskou bář, svými letními paprsky snadno rozežene i ten poslední chomáček mlhy.

Dunstonův šlachovitý, skvrnitý lovecký pes jménem Ódin skočil do podrostu a z kapradí vystřelilo hejno vrabců. Dunstona vždy zahřálo u srdce, když viděl, s jakým nadšením si jeho pes užívá běhu – Ódinovi bylo už sedm let, zdálo se však, že sám sebe stále považuje za štěně, neboť jej nikdy neopustila hravost a činorodost.

Dunston natáhl pravou nohu a zašklebil se. Narovnal záda, ozvalo se lupnutí a on sebou trhl. Na okamžik si přál, aby i on sám dokázal zapomenout, že mládí je dávno pryč, jeho tělo mu však nedovolilo dlouho žít tak luzné představy. Utrpěl příliš mnoho zranění, sám sebe tolikrát vybičoval k úsilí na hranicích lidských schopností a nyní za to platil. Silnými prsty pročísl vous a povzdychl si. Někdy

téměř zapomínal, jak rychle léta plynou. Každý další den se navlas podobal nesčetným dnům, které za sebou nechával. Co chvíli však zachytil svůj odraz v naleštěném talíři, který Eawynn kdysi pověsila na stěnu jejich domova, a všiml si, že vous, jenž byl kdysi černý jako zimní noc, už poprášila stříbřitá jinovatka. A vlasy, druhy tak husté a vlnité, mu zřídly a dávno odhalily ošlehané čelo.

A přece byl stále zdravý a silný a pevně kráčel po své stezce; občas se zaposlouchal a vnímal tlumené praskání, s nímž se Ódin prodíral podrostem a loňským listím. Po chvíli se však rozhostilo ticho. Dunston přemítal, zda jeho pes nezachytil jelení stopu. Pravděpodobnější však je, že se s nadšením válí v čemsi nepopsatelně odporném. U všech svatých, jestli se to hloupé psisko vrátí s kožichem pomazaným lejnem jako už tolikrát, čeká je před návratem domů důkladná koupel v řece. A spát bude pěkně na zápraží, dokud z něj ten zápach nevyvane. Jen sám Všemohoucí ví, proč psi nalézají potěšení v takových ohavnostech. Snad mu jeho psí rozum napovídá, že zakryje-li svůj vlastní pach, snáz překvapí kořist. Dunstonovi ovšem připadalo k nevíře, že by jakékoli divoké zvíře nepostřehlo blížícího se psa, který páchne hnojem na sto honů. Ale ať už mu vyčinil, kolikrát chtěl, pes se toho zlozvyku nezbavil.

Dunston stáhl rty, aby na Ódina zahvízdal, ale na poslední chvíli se zarazil. Così jej znepokojilo.

Zastavil se na malé mýtině, zastíněné okolními stromy, a naslouchal. Už dost dlouho žil jen ve společnosti svého psa a dobře věděl, že nedbat na varování jeho bystrých smyslů by bylo bláhové. Tiše vydechl otevřenými ústy a obláček páry z jeho dechu zůstal na okamžik viset v povětří. Nevál ani ten nejslabší vítr. Dunston naslouchal hlasům hvozdu a napínal uši, aby zachytil cokoli, co by mu mohlo napovědět, proč se jej zmocnil neklid.

Vládlo však úplné ticho. Jako v hrobě.

Umlkly Ódinovy pravidelné kroky. Ani lístek se nepohnul. Ptáci, jejichž švitoření obvykle naplňovalo hvozď, utichli do posledního. Tíživé ticho vzbuzovalo úzkost.

Dunston se tiše ponořil do křoví u stezky. Bez meškání odhalil, kudy jeho pes proběhl – zlomené větévky zasvítily bělí čerstvého dřeva. O kousek dál pošlapané kapradí. A v bahnitě prohlubni mezi dvěma pokroucenými kmeny dubu spatřil čerstvý, výrazně zabořený otisk tlapy – pes tudy opravdu uhaněl.

Dunston se vydal téměř neslyšně po Ódinových stopách. Bolesti v kolenou i v zádech byly rázem zapomenuty. Starý lovec se ubíral podrostem lehce a tiše jako stín. Nepěchal, neboť spěch znamená hluk, nejlepší zbraní jak proti lidem, tak proti lesním tvorům je však překvapení.

Dobře věděl, že v těchto hvozdech není nouze o stvoření, k nimž je lépe přistupovat s obezřetností. Občas tu nacházel medvědí stopy a v zimních měsících jej smečky vlků často oloupily o kořist, kterou se mu podařilo lapit do tenat. S vlky ani medvědy si však v této chvíli velké starosti nedělal. Více se obával, aby Ódin nenarazil na jednoho ze starých kanců, kteří žili v lesních hlubinách. Pokud by se s ním i sebesilnější pes utkal, snadno mohl za takovou opovážlivost zaplatit životem. Staří kanci mají dlouhé páráky ostré jako nůž a Dunston viděl v životě psy i nešťastné lovce, které rozzuřený divoký vepř doslova vykuchal.

Dunston položil dlaň na jílec velkého saxu, který nesl v pochvě u pasu. Kopí neměl a dobře věděl, že kdyby se na něj vyřítil kanec, nůž by mu prospěl málo. Dotyk ohlazeného jílce z jeleního parohu však uklidňoval. Lovec neslyšně dýchal a plížil se tiše vpřed, podoben lesnímu dravci. Tu a tam se na okamžik zarazil, naslouchal a větřil

jako vlk. Stále vládlo ticho. Kdyby se Ódin střetl s kan-
cem, jistě by sem doléhalo zuřivé vrčení a vepřův ryk. Ani
ten nejsilnější kanec by nedokázal Ódina přemoci bez
boje. V povětří však stále viselo znepokojivé ticho.

Světlo pronikající olistěnými korunami stromů poselo
lesní půdu i spadané listí nesčetynými zářivými skvrn-
kami. Dunston přiklekl na jedno koleno a v kloubu mu
hlasitě prasklo. Lovec sebou trhl, v nepřírozeném tichu
působil ten zvuk nadmíru hlasitě. Poté upřel pohled na
zem a na okamžik si nebyl jistý, co má vlastně před sebou.
A tu mu před očima s náhlou ostroostí vyvstaly obrysy tvo-
řené ušlapanými listy a sedřeným lišejníkem na omšelém
balvanu u kořenů staré lípy. Ódin tudy proběhl, ale také
tu prošlo několik mužů. Podle stop – velikých a mohutně
stavěných. Byli tři. Ne, čtyři. Putovali na sever. Dunston
bedlivě zkoumal stopy. Byly čerstvé, ale muže, po nichž
tu zůstaly, nepoznal. Nebyl to nikdo z těch, kdo přicházeli
do lesa z Briuuetonu. Nikdy by se nezmýlil v otiscích, jaké
zanechávali uhlíři, dřevorubci či pasáci vepřů, kteří sem
vodili svá stáda, aby se napásala na bukvicích a žaludech.
Ne, tohle byli cizinci, o tom vůbec nepochyboval. Co však
hledali čtyři cizí muži v jeho lese? Snad patřili k psancům,
jimž se podle starého zvyku říkalo vlčí hlavy – byli to vy-
hnanci postavení mimo zákon, jejichž slovo nemělo váhu.
Byli nebezpeční, protože neměli co ztratit.

Dunston se napřímil, a než se vydal dál po Ódinových
stopách, ještě jednou se zaposlouchal. Zašustily větévky
a vzápětí do jasných pruhů světla vyskočil velký, šedo-
bílý černý pes.

Ódin se zastavil a s vyplazeným jazykem rychle oddy-
choval. Hrudník se mu zdvihal.

„Kde jsi pobíhal, chlapče?“ zeptal se Dunston tlumeně.
Srdce mu poskočilo radostí a úlevou – až jej samotného

překvapilo, jak moc se o psa obával. Vztáhl k němu ruku, Ódin do něj štouchl čumákem a olízl mu prsty. Psí čenich byl mokrá a studený. Dunston jej bezmyšlenkovitě podrbal za uchem a s překvapením shledal, že jeho prsty zanechaly na huňaté srsti rudou šmouhu.

Krev.

Lovec pohlédl na svou ruku a spatřil, že je krví celá zašpiněná. Nahnul Ódinovu hlavu na stranu, tak, aby na ni dopadal paprsek světla. Celý psí čenich i morda byly zmáčené krví.

Při Kristových svatých ranách, co to jen Ódin našel? Skolil snad koloucha? Ódin byl dobrý lovec a víc než jednou uštvál a strhl nějaké zvíře. Dunston však tušil, že tato krev nepatřila zvířeti. Napověděly mu stopy mužů a znepokojivé mlčení lesa.

Na okamžik Dunston zvažoval, že by se vrátil domů do chatrče. Tichý hlásek na pozadí mysli mu šeptal, že to, co Ódin objevil, bude nejlépe nechat odpočívat v hloubi hvozdu.

Později nejednou litoval, že tomuto hlasu nedopřál sluchu.

Avšak se stejnou jistotou, s jakou věděl, že netouží mít cokoli společného s cizinci procházejícími lesem a nemá ani zájem odhalit, odkud pochází krev na psím čenichu, rovněž chápal, že není v jeho povaze nechat věci být a prostě odejít.

Povzdychl si a vydechl tak pomalu, že jej obláček páry na okamžik obklopil a zůstal viset v chladném ranním vzduchu.

„Zůstaň při mně, chlapče,“ zašeptal. „Ukaž mi, co jsi objevil.“

Ódin se na něj zahleděl svým temným, přemýšlivým okem a s pootevřenou skvrnitou tlamou zmáchanou krví.

Poté se otočil jako na obrtlíku a tiše se rozběhl do houští. Dunston se vydal za ním. Už se tolik nestaral o to, zda nezpůsobí nějaký hluk, chtěl hlavně co nejrychleji nalézt místo, kde pes objevil krev.

Nakonec to bylo blíž, než se domníval. O několik tepů srdce později jej Ódin zavedl na nevelkou mýtinu obklopenou lípami s hustými korunami. Uprostřed mýtiny leželo tělo. Dunston nemusel chodit blíž, na první pohled bylo zřejmé, že muž je mrtev.

Mýtina byla postříkaná krví. Muže zastihla smrt na kmene dávno padlého dubu, jehož dřevo trouchnivělo a rozpadalo se. Kmen byl rudý a lesklý prolitou krví. Květy šípkové růže, rostoucí podél kmene, rovněž nesly karmínová znamení. Mech na kůře dubu se temně a vlhce leskl. Krev potřísnila i velkou část samotné mýtiny, porostlé zeleným břečťanem a hadím kořenem. Mrtvý byl do pasu svlečený. Na místech, kde jeho tělo nezbarvila vytékající krev, byla kůže mrtvolně bledá až namodralá. Dunston mu neviděl do tváře, neboť zabitý ležel přes kmen obličejem dolů. Prošedivělé, zcuchané vlasy prosáklé krví visely z temene bezvládné hlavy až na zem.

Dunston se v životě nejednou setkal se smrtí. Ale nad nelidskou surovostí, s jakou byl zabit tento muž, se mu sevřelo hrdlo. Tady nešlo o pouhou vraždu či loupežné přepadení poutníka, kterému nepřálo štěstí. Lovec vnímal dotyk zla.

Celý se zachvěl.

Ódin vykročil na mýtinu.

„Zůstaň!“ přikázal mu chraptivě Dunston a jeho hlas rozčísł ticho lesa jako nůž.

Pes zakňučel, ale zastavil se a přisedl na zadnici. Dunston mu položil dlaň na hlavu. Teplu psího těla uklidňovalo.

Dunston jej podrbal v husté, hřejivé srsti za ušima, celou dobu však nespustil zrak z děsivého výjevu na mýtině.

Zabitému kdosi rozsekal a otevřel záda. Žebra měl vy páčená do stran, vnitřnosti vyrvané z těla a pohozené po zádech. Dunston nemusel mrtvého prohlížet, věděl, že ta krvavá masa po stranách strašlivé rány jsou mužovy plíce. Kdosi je uložil na jeho lopatky tak, aby připomínaly nepravidelná, krví prosáklá křídla.

Dunston slyšel takové příběhy, považoval je však za povídačky bardů, které mají děsit neposlušné děti. On sám nikdy nepochopil, proč by kdokoli toužil přidávat Seveřanům na děsivosti. Z vlastní zkušenosti mohl říci, že muži, kteří připlouvali na dračích lodích s hrozivými tlamami na přídi a s řadami vesel, bijícími jako křídla obrovského dravého ptáka, byli sami o sobě dost hrůzostrašní. Je snad třeba vymýšlet báchorky o lidských obětech a dábelských rituálech, konaných ve jménu jejich jednookého boha?

Je však možné, že nešlo o báchorky, ale o pravdivé zvěsti? Přistáli snad štíhlé lodě nájezdníků někde poblíž, snad dokonce na samotné Framě? Řeka přece není pro velká válečná plavidla dost široká! Plíží se snad právě teď Seveřané hvozdem a pátrají po kořisti?

On však přece objevil stopy pouhých čtyř mužů. A každý ví, že pohané ze Severu mají jiné způsoby – nekradou se lesními temnotami a nevraždí ve skrytu hvozdu. Obyvatelé pobřeží žijí ve stálém strachu z příjezdu dračích lodí, ale že by se pohané ukázali tady ve vnitrozemí? A v tak malém počtu?

Ať už je pravda jakákoli, ostatky nebohého muže jasně vypovídaly o jedné věci: nebezpečí je blízko.

Dunston odtrhl zrak od krvavé podívané a rozhlédl se po mýtině. Šaty mrtvého byly rozházené vůkol. Tam

ležela čapka v barvě slámy, opodál roztržená suknice, potřísněná tmnými skvrnami. Jedna kožená škorně. Dunston střílel pohledem k mrtvému a povšiml si, že má levou nohu bosou.

Tu jeho pozornost upoutal neobvyklý stín. Cosi velkého se ukrývalo ve stínu mlází, kde mýtina končila. Lovec pokročil blíže. Uchopil jílec saxu; opět se pohyboval tiše a skrytě. Ještě dva kroky a dokázal rozeznat, co má před sebou. Vozík. Prostý dvoukolák, který utáhne jediný člověk. Dunston přešel k vozu a odhrnul plachtu z olejované kůže, která kryla náklad. Překvapilo ho, když objevil několik pytlů, dřevěnou truhlici a několik malých korbelů s obručovým kováním, očividně netknutých a bezpečně uložených ve slámě pod plachtou. Jeden z pytlů opatrně otevřel a uvnitř našel bílé husí perí. Druhý, menší žok ukrýval kožené měšce. Každý z nich byl důkladně převázán, netěsnily však dokonale, takže kolem sebe šířily vůni pepře, skořice a muškátu. Dunstonovi se z té omamné vůně až zatočila hlava. Koření mělo velkou cenu, ale ne zas takovou, aby severští válečníci mohli doufat, že si podobnou kořistí dobudou slávu a ve velkých síních jejich domoviny se o nich bude zpívat. Lovec opět překryl dvoukolák plachtou a rozhlédl se.

Ve vysokých korunách stromů províval lehký vánek a šuměl v bujném listoví. Letní slunce prohřívalo zemi. Kdesi v dálce se ozval lesní holub. Hvozd opět ožíval, jako by se vzpamatoval z nenadálého krveprolití, k němuž došlo v jeho hlubinách.

Dunston si povzdechl. Když se toho rána vzbudil, chystal se jen prohlédnout pasti a potom se hned vrátit do chatrče a ke kovádně. Nůž, který vyráběl pro Oswolda, sedláře z Briuuetonu, už nabíral tvaru a lovec by se vsadil, že jej dokáže dokončit ještě před svatým Janem. Teď

však bude muset počkat. Nemůže mrtvého jen tak nechat v lese. Nejjednodušší by bylo prostě ho pohřbít a ponechat si vše, co zůstalo na vozíku. Časem by mohl jeho zboží prodat, některé předměty by snad dokonce i sám s povděkem využil.

Dunston potřásl hlavou a vrátil se na mýtinu. Věděl, že nic takového neudělá. Nebyl žádný zloděj a kromě toho se tu v okolí potloukali vrazi, nebo dokonce Seveřané. Ne, muže i dvoukolák musí odvézt do Briuuetonu. Ať rozhodne Rothulf, co se bude dít dál. Snad bude rychtář dokonce vědět, kdo zavražděný je – a třeba měl nebožák i příbuzné.

Lovec si odplivl, zhluboka se nadechl a přichystal se k nelibé práci – musel dostat zakrvácené tělo zavražděného na vozík. Ještě jednou propátral půdu v okolí, spíš proto, aby oddálil nepříjemný úkol, než že by očekával nějaký zajímavý nález.

A přece objevil stopy. Titíž čtyři muži. Všichni tu byli. Jasně rozpoznal, kde muže s vozíkem zaskočili a kudy jej vlekli k padlému dubu. Krvavé skvrny mu prozradily, kde začalo nešťastníkovu utrpení, a velká kaluž jasné krve z tepen pověděla, na jakém místě ho odpravili. Dunston natáhl paži k trnité větévce ostružiny a opatrně uchopil tenký pramínek rudé vlny, který se tu zachytil. Ruka se mu chvěla. Jako by slyšel bolestné výkřiky umírajícího i smích a pokřikování mužů, kteří jej týrali. Dunstonovi nebyla smrt cizí a jako lovec přivykl zabíjení, vyvrhování i stahování kůže z velké i drobné zvěře. Bezbožná podivaná, jaké tu byl nyní svědkem, však naplnila jeho srdce hrůzou. Člověk by neměl umírat jako zvíře, rozsekaný na kusy s masem i vnitřnostmi poházenými kolem.

Dunston promnul vlákno vlny mezi prsty a hotovil se k tomu, co muselo být vykonáno. Ve chvíli, kdy se vztyčil,

však v měkké hlíně ve stínu šípkové růže postřehl ještě jedny stopy – velmi nezřetelné. Ty zde zanechalo cosi jiného. Ne, někdo jiný. Podle velikosti a hloubky usoudil, že patřily dítěti, či snad ženě. Cožpak ji ti čtyři muži unesli?

Dunstonovi se rozbušilo srdce. Je snad právě teď v rukou čtyř vrahů, kteří neváhali spáchat tak ďábelský skutek, nějaké bezmocné dítě? Pustil se do dalšího pátrání a s nejvyšší pozorností prohledal celou mýtinu. Půda však byla beznadějně zdupaná. Mouchy a další havěť usedaly na tělo mrtvého a živily se jeho krví i chladnoucím masem.

Žádné další stopy nebyly k nalezení. Snad by se měl vydat po výrazných stopách oněch vetřelců, aby zjistil, zda opravdu unesli to dítě. Ta myšlenka v něm vzbudila pramalou radost. Byli by na něj čtyři a on nijak netoužil měřit se s muži schopnými takových činů. Přesto však nezaváhal, utáhl si opasek a vydal se do lesa za nimi. Pro mrtvého se vrátí později.

Jak vkročil do stínu pod lipami, Ódin hlasitě vyštěkl. Pro pět ran Kristových, to hloupé psisko ho zahubí! Dunston na psa zasykl, aby jej umlčel, ale Ódin o něj nedbal, zvedl čenich, jako kdyby ve vánku zvěřil nějaký zajímavý pach, a vyrazil do podrostu na opačné straně mýtiny, než kam vedly stopy vrahů.

Dunston na okamžik zaváhal. Poté zaklel, otočil se a vyběhl za psem.

II.

Aedwen ze všech sil zadržovala dech. Přitom napínala uši, zda nepostřehne nějaké známky, že by se ti muži snad vraceli. Les byl však tichý. Strašlivý křik umlkl. Než se ozvaly ty nelidské skřeky, jasně rozeznávala hlas svého otce. Hovořil klidně jako vždy – maminka často říkala, že ji jeho pověstný klid dohání k šílenství.

Aedwen se zrovna vracela od potoka, když k ní dolehl otcův hlas. Napadlo ji, že po ní snad něco chce. Poté se však ozvaly jiné hlasy, hrubší a chraplavé. Od jeho hlasu se lišily jako křesací kámen od hlazeného plátna. Chvilku přemítala, komu asi patří, a poté pokračovala v cestě do kopce. Vědro, které vlekla, bylo plné a těžké, ráda by se jej na chvilku zbavila.

V té chvíli zazněly výkřiky, které se záhy změnilly v zoufalý řev. Na chvíli zůstala bezradně stát na stezce uprostřed studeného hvozdu, tonoucího v ranním šeru. Ledová voda z vědra jí vyšpláchla na ruku a probrala ji ze strnulosti. Dolehly k ní hrubé hlasy a smích.

Poté zaslechla, jak její otec opět žalostně vykřikl; jeho nářek se zlomil v zakvílení. Slzy jí vytryskly po tvářích, ale věděla, co by jí teď otec uložil a jak se má zachovat.

Několikrát o tom hovořili – co dělat, kdyby je jednoho dne přepadli na cestě lupiči.

„Když budeš moct uprchnout, utíkej, děvče,“ nabádal ji otec a přitom v kotlíku nad ohněm pečlivě míchal dušené maso se zeleninou. To bylo prvního dne poté, co se vydali z domova na cestu. Z domova, který pro ni do té doby znamenal celý svět. Tehdy to bylo ještě dobrodružství.

Otec Aedwen často huboval pro její neposlušnost, toho rána ale udělala přesně to, co jí tehdy nakázal. Otočila se jako na obrtlíku a uháněla pryč. Nemyslela na to, kam míří ani kudy běží. Větévky jí bičovaly tvář a trhaly oděv, trní drásalo kůži. Bolestnému křiku svého otce však utéct nedokázala, ozvěna jej nesla snad po celém hvozdu. Zněl jí v uších, i když jí z vyčerpání došel dech a vlasy, promáčené potem, se jí lepily na čelo.

Konečně nářek utichl. Aedwen se vrhla do prohlubně mezi kořeny starého stromu se širokým kmenem. Tam zůstala ležet, sípavě oddechovala a slzy se jí řinuly z očí. Přemítala, zda se jí podařilo utéci dost daleko a otce už neslyší, ale v hloubi duše věděla, že to náhlé ticho má jinou příčinu.

Vzpomínala na tu první noc, kdy ji otec nabádal, aby utekla, napadnou-li je lupiči. Říkal ale, co má dělat potom? Už si nevzpomínala, o čem hovořili dál, i když jeho úsměv měla stále před očima. Jak se mu v záři plamenů zaleskly zuby. Zřejmě to bylo stejné jako se všemi jeho plány a úradky – vždy měl promyšlený jen první krok, ne to, co přijde potom. Svatá Panno, jak si Aedwen přála, aby se na tuhle bláznivou výpravu nikdy nevydali! Otec však vyzařoval neochvějnou sebejistotu... jako ostatně vždy.

Kdyby mu to jen byla dokázala vymluvit. On ale ani na okamžik nezapochoval, že se rozhodl správně, a byl

tolik přesvědčivý! Matka by takovou pošetilost nepřipustila. Ta by jej rychle přivedla k rozumu, jako vždycky.

Aedwen popotáhla a její tělo se rozechvělo vzlyky. Jak jí maminka chyběla! A teď jí bude scházet i otec.

Dívka ještě chvíli vzlykala a poté si otřela oči i nos do rukávu. Je sama uprostřed lesa. Musí jednat prozíravě. Vybavila si tvář maminky a její vnitřní zrak se k tomu obrazu upnul. Potom přemítala, co má všechno u sebe. Její majetek byl vpravdě skromný: šaty, do nichž byla zahalena, malý jídelní nůž u opasku a vědro, které i při útěku svírala v rukou. Většina vody vyšpláchala při úprku lesem, na dně však zbylo ještě pár loků. Pozvedla vědro a napila se.

Nevěděla, kdo byli ti muži, kteří otce přepadli, každý ale slyšel o zbojnicích, jimiž se lesy jen hemžily: o vlčích hlavách. Byli to muži, ale i ženy – uprchlíci před zákonem, kteří se už nikdy nemohli vrátit domů. Nijak se proto nezdráhali podřezávat hrdla nevinným poutníkům. Jejich životy byly stejně provždy bezcenné a každý je mohl zabít jako škodnou zvěř. Tak se z nich stala dravá zvířata kořistící na těch, kdo procházeli jejich lesní říší, a na svůj vezdejší chléb si vydělávali loupeží a vraždou.

Jestli otce zahubili tito bezbožníci, mohli se už hnát i po jejich stopách. Aedwen přinutila svůj dech ke klidu a bedlivě naslouchala, zda k ní nedolehnu zvuky pronásledování. V lese však opět zavládl klid a mír. Kdesi v hloubi hvozdu se ozval holub. Ten zvuk dívku vylekal.

Vždyť je to jen pták, vyčinila sama sobě.

Přemýšlej!

Mohl by otec být ještě naživu? Stěží by tomu uvěřila. Křik, který slyšela, jistě patřil umírajícímu. Přece se však nedokázala otočit, odejít a zanechat jej tam, Bůh ví jakému osudu. Snad lupiči ukradli zboží z jejich vozíku, šli si po svých a otce nechali ležet na mýtině, aby tam pomalu

vykrvácel. Při tom pomyšlení se jí hrůzou sevřelo srdce. Co když tam opravdu stále leží a potřebuje její pomoc?

Musí zjistit, co se stalo. Ale co si počne, jestli ho i na jde živého? Není přece léčitelka. Snad se jí podaří dostat jej na vozík a dovézt zpátky do Briuuetonu, poslední vesnice, kterou projížděli. Jestli dokáže najít mýtinu, kde se utábořili na noc, mohla by se vrátit po stopách, které zanechali, až na cestu a ta ji dovede do vesnice.

Ale co když tam ti muži ještě jsou? Aedwen se zachvěla. Nebyla tak malá, aby nevěděla, co by ji v rukou takových netvorů čekalo. Ještě chvíli naslouchala. Slunce na své nebeské pouti vystoupilo o něco výš a mezi korunami stromů pronikaly jeho paprsky jako zářivé šípy. Vítr províval listovím a větve stromů se zachvívaly. Po zemi kolem Aedwen tančily skvrny nazelenalého světla. Z dálky opět dolehlo ptačí volání. Nic však nenasvědčovalo tomu, že by ji někdo pronásledoval. Dívka vydechla a dopřála si hluboký, hlasitý nádech. Vzduch voněl prstí, rostlinstvem a životem. Léto žehnilo celému kraji hojností. A ji sužoval strach, že na malé mýtině obklopené stromy s bledými listy leží mrtev její nejbližší.

Musela se přesvědčit na vlastní oči.

Doplíží se zpět na mýtinu, kde otce zanechala. Pokud jí bude připadat, že se ti lupiči blíží, ukryje se a uteče. Je přece obratná a rychlá v běhu. Aedwen se zachvěla, sluneční svit zde pod příkrovem stromů příliš nehřál. Země byla navíc studená a vlhká, neboť v posledních týdnech hojně přšelo. Minulou noc spali bez ohně a třásli se zimou; zahřívali se jen vzájemnou blízkostí a stromy kolem nich skřípaly a hovořily svou tajemnou řečí. Dívka si přitáhla tenký plášť, který nosila přes ramena. Vlna byla už stará a ošoupaná a příliš nezahřívala. Ať už je její otec naživu, nebo ne, před soumrakem si musí najít nějaký úkryt.

Větší část dopoledne minula a slunce brzy vystoupí na samý vrchol nebes, proto není čas otálet. Ano, bude opatrná, ale nezbývá jí než vyrazit.

Aedwen se zvedla na nohy a bezvýsledně se pokusila omést si z šatů listí a skvrny od bláta. Po chvilce váhání se rozhodla, že si s sebou vezme vědro. Snad jí bude k užítku, a hlavně si nebyla jistá, že by je dokázala znovu najít, kdyby ho tu uložila. Opět se nadechla provoněného, vlhkého vzduchu a vydala se k severu.

Neušla ani pět kroků, když lesní tišinu rozbil pronikavý psí štěkot. Aedwen se dokázala opanovat a nevykřikla úlekem, její nohy ji však už neposlechly a o své vůli se obrátily na útěk. Vrhla se do prohlubně u kmene stromu, kde se dosud ukrývala. Přitiskla se k hrubé kůře a přerývaně, rychle dýchala, jako když sem poprvé přiběhla.

Další štěkot. A zaslechla navíc mužský hlas? Nebyla si jistá. Praskání větviček a šustění spadaneho listí se blížilo.

„Hal Wes ðu, Maria, mid gyfe gefylled, Drihten mid ðe. Du eart gebletsod on wifum and gebletsod ðines innodes wæstm, se Hæland.“

Šeptem, ale s nejvyšší naléhavostí opakovala slova modlitby. Veškeré statečné úmysly, které ji vedly k návratu k otci, či přesvědčení, že uprchne každému pronásledovateli, se vytratily jako kouř ve větru. Nedokázala se ani pohnout. Oči jí zalily další slzy a volně stékaly po tvářích, mokrých od dřívějšího pláče.

„Halige Maria, Godes modor, gebide for us synfullum, nu and on ðære tide ures forðsides.“

Zvuky byly stále hlasitější. Štěkot už se neozýval, ale dívka si byla jistá, že se k ní kapradím a trnám neodvratně blíží nejméně jeden pes a několik mužů.

Co má dělat? Co si jen počne?

Stezky její mysli se samou hrůzou zapletly a modlitba přešla v nesmyslné blábolení.

Musí přece něco dělat! Dá se na útěk, vyšplhá na strom! Ale neučinila vůbec nic. Strach i vzpomínka na ozvěnu otcových smrtelných výkřiků jí spoutaly údy.

Zpoza kmene stromu vyskočil veliký skvrnitý pes. Stanul před ní s napjatýma nohama, jazyk mu visel z tlamy a srst měl zježenou. Cenil veliké bílé zuby a zlovlně na ni pohlížel. Aedwen si všimla, že má jen jedno oko. Je to jedna z těch podivných bytostí, které obývají hvozdy? Či snad slouží přízračnému lovcovi Herianovi, vládci Divokého honu? Rozhodně jí připomínal víc vlka než psa. Zvíře na ni chvíli hledělo, jako by bylo překvapeno neméně než ona, a poté dlouze, štěkavě zavyl.

K Aedwen opět dolehly kroky blížících se lidí. Hrdlo měla tak stažené, že se sotva dokázala nadechnout. Pes co chvíli zaštěkal, ale zatím ji nenapadl. Dívčina ruka pomalu zajela k opasku, kde visel jídelní nožík. Třeba s ním dokáže tu nestvůru zastavit, třebaže je jeho ostří tak krátké. Pes má jen jedno oko, snad se jí ho podaří oslepit.

Vytáhla nůž z ošoupané kožené pochvy. Čepel nebyla delší než její prst. Pokud se však dobře trefí, oko s ním vyloupnout dokáže. Dívka se připravila na útok šelmy. Pevně sevřela nůž, zapřela se o kmen stromu a čekala, až se na ni netvor vrhne.

Než k tomu však došlo, rozhrnulo se křoví a před Aedwen stanul cizí muž. Nebyl vysoký, ale měl široká ramena a číselo z něj jakási vnitřní síla. Oděn byl do prostého šatu z vlny a kůže, vlasy měl černé, léty postříbřené jako křídla kavky. Vousy měl neupravené, připomínaly rozčepýřené černobílé vrabčí hnízdo. Dívce připadal starý, mnohem starší, než byl její otec. Rozhodně však nešlo o nějakého svrasklého starce ani děda, který bezzubými

čelistmi přežvykuje stéblo trávy a za dlouhých letních večerů hledí zamženým zrakem na mořskou pláň. Tento muž byl mocný, jako by se v něm odrážela síla vodopádu či bouře. Jakmile se tu objevil, pes umkl.

Muž přehlédł pozorným zrakem Aedwen i celé okolí. Jistě celou cestu běžel, když sledoval psa, nezdálo se však, že by byl udýchaný.

„Nuže, děvče,“ pronesl odměřeným, chraplavým hlasem, „pověz mi, kdo jsi.“

Aedwen však nedokázala promluvit. Otevřela ústa, zavřela je, ale nevyšel z nich ani hlásek.

„Ten nůž nebudeš potřebovat,“ ukázal muž na čepel v její rozechvělé ruce. „Myslím, že bys ho takovou hračkou stejně jen rozžlobila.“

Jako by v té chvíli obrovský pes vycítil její nerozhodnost a pokročil kupředu. Aedwen uděšeně vykvikla.

„Ódine!“ křikl muž, „ke mně!“ Hlas měl vpravdě velitelský, ale pes o něj nedbal a přiblížil se o další krok. Aedwen se pokusila odsunout, za ní už byl však jen kmen stromu. Bezmocně se rozvzlykala a strachy dýchala rychle a mělce jako zvířátko zahnané do kouta.

Muž se zamračil.

„Nic se neboj,“ pronesl. „Ódin ti neublíží. Že ne, chlapče?“

Pes jí v odpověď olízl ruku. Dívka si uvědomila, že v ní stále svírá nůž. Pes se na ni zahleděl svým tmavě hnědým okem. Potom ji štouchl čenichem, jako by si říkal o pohlazení. Aedwen rozechvěle schovala nůž do pochvy a opatrně jej pohladila po uších, porostlých měkkou srstí. Ódin se spokojeně usadil a ještě jednou do ní strčil, jako by ji vyzýval, aby nepřestávala.

Patří snad tento muž k pohanským Seveřanům, když dal svému psu takové jméno? napadlo dívku.

„Pro lásku Kristovu,“ zavrtěl hlavou muž, „jsi neposlucha a ještě se dáš koupit za pohlazení.“

Aedwen si všimla, že muž svírá v ruce dlouhý sax. Když se pohnul, zatančil po čepeli zbraně temný odlesk. Dívku zamrazilo a její strach se okamžitě vrátil. Muž však vzápětí ukryl sax do pochvy, která mu visela u pasu.

„Pověz mi konečně,“ oslovil ji opět muž, „kdo jsi a co pohledáváš v mém lese?“

„Já...“ zajíkla se dívka, „jsem Aedwen, Lytelmanova dcera.“

„Kam jsi měla namířeno?“

„Chtěla jsem najít otce...“ polkla a zarazila se. Nechtělo se jí mluvit o tom, co se přihodilo. „On... přepadli ho.“

Muž si přešel mozolnatou rukou po tváři a ve vousech. Oči se mu zablýskly, v ostré řezané tváři se zračil chlad. Dívku napadlo, zda se někdy usmívá. Měl tvrdý pohled, vážný a nepoddajný – jak se jen lišil od otce! Ten byl vždy spokojený a svůj životní úděl přijímal s radostí. Aedwen si vzpomněla na jeho křik a zachvěla se.

„Půjdeš se mnou a s Ódinem. Žijeme nedaleko odsud. Odpočineme si a zítra tě zavedu do Briuuetonu.“

„Ne,“ zavrtěla hlavou, „já musím najít otce. Možná že mě potřebuje.“

„Nepotřebuje, dítě,“ odvětil muž hlasem chladným jako žula. „Tvůj otec je mrtev.“

III.

Dunston si natáhl nohy k ohni. Jeho plameny už vyhasly a v ohništi zůstaly jen žhnoucí uhlíky, které osvětlovaly vnitřek chatrče narudlým přísvitem. Bože, jak byl unavený! Věděl však, že dnes mu potrvá dlouho, než usne. Upil silné medoviny přímo z kožené lahvice. Lahodný nápoj hřál a uklidňoval a Dunston cítil, jak z něj padá napětí.

Pohlédl přes ohniště k místu, kde ležela dívka. Byla vyčerpaná a cestou lesem museli často zastavovat a odpočívat. Nedokázal říct, jak je stará, a nenapadlo ho se jí zeptat; viděl ovšem, že už to není dítě, ale ještě ji nelze nazvat ženou. Čímsi mu připomněla Eawynn, snad svým odhodláním. Když ji zavedl zpět k místu, kde byl zavražděn její otec, překvapila jej silou ducha.

„S tvým otcem naložili velmi zle,“ varoval ji. „Uděláš lépe, když nebudeš prohlížet jeho tělo.“

Aedwen se s tím nehodlala spokojit, on byl ovšem neústupný a poslal ji k vozíku, aby donesla něco, čím by mrtvé tělo zakryli. Nakonec tedy vzali mužův plášť a koženou plachtu z vozu. Potom ji přiměl, aby počkala s Ódinem u vozíku a on se zatím postaral o jejího otce. Byla to děsivá práce, přesně jak předpokládal; netrvalo dlouho

a Dunston byl celý pokrytý lepkavou krví a všemožnou nečistotou.

Když přišel od mýtiny s rukama rudýma od krve, rozšířily se Aedwen oči. Potom ji lovec zavedl k potoku, kde se v ledové vodě omyl, jak nejlépe dokázal, a hrstí písku vydrhl nejhorší špínu. Nato nabral vodu do dívčina vědra a odnesl je zpět na mýtinu.

„Počkej tu ještě chvílku,“ požádal ji, když se ptala, zda už se může na otce podívat.

Nato důkladně zavinul znetvořené tělo do kůže i vlny, tak aby nebyla vidět strašlivá zranění. Tvář mu však nechal odkrytou. Cíp mužovy suknice namočil do vědra a vodou mu omyl tváře, bradu i čelo. Pak z jeho pláště odřízl dlouhý pruh vlny a převázal mu jej kolem temene hlavy a pod bradou, aby ústa mrtvého zůstala zavřená.

Až tehdy Dunston uznal, že učinil vše, co bylo v jeho silách, aby se alespoň zdálo, že Aedwenin otec odpočívá v pokoji; tak zvedl jeho tělo a odnesl je k vozíku. Zboží shodili do mechu a lovec složil dovnitř tělo zabitého nejjemněji, jak dokázal. Dívka dlouho hleděla otci do tváře.

Dunston cítil znepokojení, stále se rozhlížel a naslouchal, zda se nevracejí muži zodpovědní za ten čin. Ti však už byli zřejmě daleko a teď, když našel dívku, lovec už nelitoval, že nešel po jejich stopách. Nic, co jim mohl učinit, by Aedweninu otci život nevrátilo. Navíc nepochyboval, že muži schopní takového činu jednoho dne sami sejdou ze světa krutou smrtí. Celý zmáčený potem a znavený zvedl Aedwenino vědro a žíznivě pil. Dívka zatím tiše plakala.

Pak naskládali zboží zpět do vozíku kolem Lytelmanova těla. Žok s peřím a pytel s uzenými makrelami mu dokonce položili na hruď. Dunston řekl, že mohou zboží ukrýt v lese a vrátit se pro něj, ale Aedwen o tom nechtěla ani slyšet.

„Ze snů mého otce nezbylo nic jiného než tyhle věci,“ řekla a popotáhla. „Nenechám je v lese ani je nezahodím.“

Dunston neodpověděl, jen jí pomohl uložit pytle na místo. Vozík skřípěl a vrzal a táhnout jej po stezce zvlněné prorůstajícími kořeny nebylo nic snadného, ale Dunston rozuměl, pro Aedwen odmítá nechat otcovo zboží jen tak v lesích. Zeptal se jí na příbuzné a dozvěděl se, že žádné nemá. Dívka byla tedy sirotek a vše, co jí zbývalo, vezli na vozíku. Nuzný majetek, ale stále lepší než nic.

Dunston opět usrkl medoviny a prohlížel si spící dívku. V záři žhavých uhlíků byla její tvář něžná a prostá jakýchkoli starostí. Jak jen takové dítě na světě přežije? Nu, to se ho vlastně netýká. On učiní, co je jeho povinností, a odvede ji do Briuuetonu. Ať té sirotě najde střechu nad hlavou Rothulf. Ne poprvé Dunston zatoužil, aby dnes ráno býval vůbec nevycházel z domova. Od chvíle, kdy zakopl o zkrvavenou mrtvolu otce té dívky, ho potkávaly jen samé těžkosti. Guthláf se nemýlil, když mu za ta léta tolikrát opakoval: jen dvojm si v životě můžeš být jistý – smrtí a tím, že tě potká, co jsi nečekal. Dnešek mu připomněl obojí. Dunston zavrtěl hlavou a v krku mu slyšitelně prasklo. Nazlobeně zamručel. Připadalo mu, že cítí každý z těch bezmála padesáti roků, co chodí po světě.

Ódin ze spánku tlumeně vyštěkl a nohy mu škubaly – nejspíš snil o tom, jak pronásleduje nějaké lesní zvíře. Pes byl natažený vedle Aedwen a jednu z velkých tlap měl položenou na jejím rameni.

Dunston si odfrkl a znovu se napil z lahvice. Ještě nikdy se nestalo, že by Ódin k někomu tolik přilnul. K němu, Dunstonovi, se ovšem choval přátelsky a bez váhání by za něj položil život, spal však vždycky sám poblíž ohně nebo se stočil u dveří. Nikdy se neuložil u Dunstonova lůžka v zadní části chatrče.

Až odvedou dívku do Briuuetonu a zbaví se jí, bude psisku jistě chybět. O důvod víc rychle to vyřídít. Hned za svítání se dají na cestu. Nemůže si tu přece to ubohé děvče držet a neustále naslouchat jejímu pláči a nářku.

Dunston se s trhnutím probudil. Stále spočíval v křesle s vysokou opěrou, které před tolika lety sám vyřezal. Pokusil se vstát a páteří, příliš dlouho zkroucenou v pevném dubovém stolci, projela bolest jako čepel nože. Poloprázdná lahvice medoviny, která celou noc stála na jeho břiše, se nyní převrhla a padala k zemi. Dunston zaklel a sáhl po ní. Ten pohyb vyslal další šípy bolesti do jeho páteře a týla. Navíc byl příliš pomalý, jen se prsty otřel o vydělanou kůži a lahvice dopadla na podlahku z udusané země.

„U všech čertů!“ rozkřikl se nahněvaně, rychle vyskočil na nohy a popadl láhev dřív, než z ní vyteče i poslední kapka.

Otevřenými dveřmi chatrče proudilo dovnitř světlo. Na prahu se objevil Ódin, přilákaný zvukem pánova hlasu, a tázavě se na Dunstona zahleděl. Slunce vyšlo už před drahnou dobou a lovec stěží uvěřil, jak dlouho spal. Námaha včerejšího dne si vyžádala větší daň, než by si byl ochotný připustit. Bože, děkuji za další připomínku toho, jaký stařec se ze mne stává.

U ohniště klečela Aedwen. Z uhlíků rozfoukala oheň a nyní kladla na plotýnku ovesné placky. Vůně jídla způsobila, že se mu začaly sbíhat sliny. Předchozího večera byli tak unaveni, že na jídlo ani nepomysleli, a nyní mu žaludek hlasitě kručel.

Ódin štouchl Dunstona do ruky svým chladným a vlhkým čenichem. Lovci připadalo, že se mu pes pošklebuje.

„Co na mě tak civíš, psisko jedno potřeštěné?“ zavrčel.

Aedwen vzhledla od vaření. Oči měla zarudlé a leskly se v nich slzy. Dunstonovi ale neušlo, že si učesala vlasy a ty se v ranním slunci blyštěly.

„Už jsi vzhůru,“ pravila dívka. „Ovesné placky jsou skoro hotové.“

„Měla jsi mne probudit,“ řekl Dunston, vstal z křesla a protáhl se. Jeho tělo mu opět připomnělo, že o dřívější pružnosti si může nechat jen zdát. Škubl sebou. „Chtěl jsem vyrazit co nejdřív.“

„Připadalo mi, že jsi unavený.“

„V mých starých kostech je ještě dost sil, abych tě i s otcem dokázal dostat do Briuuetonu.“

Dívka sklopila zrak k plotýnce a větvičkou zkoumala, zda jsou placky už hotové.

„A já jsem si říkala, že bych ti měla na cestu přichystat něco k snědku. Ani jeden z nás včera nejedl a ty si potřebuješ své síly uchovat.“ Aedwen usoudila, že placka nejlíže k ohni už je dostatečně opečená. Smetla ji z plotýnky na dřevěnou mísu. Dunston poznal jeden z talířů, které sám zhotovil. Dívka mu jej podala a on po krátkém zaváhání jídlo přijal. Ovesná placka lákavě voněla. Lovec si kousek ulomil a libá vůně ještě zesílila. Okusil na špičku jazyka. Placka byla horká, ale Dunstona přemohl hlad, proto si ukousl řádný kus. Křupavá kůrka praskla a odhalila kouřící měkké těsto. Lovec zalpal po dechu, zkroucenými ústy mohutně nasával vzduch a přitom mával rukou, aby naznačil, že jídlo je příliš horké.

Aedwen se pousmála a podala mu dřevěný pohárek s pivem.

Lovce upil chladivého nápoje a oddychl si, když pálení v ústech polevilo. Spolkl první sousto placky.

„Vidím, že ses tu rychle zabydlela,“ pravil potom zamračeně.

„Myslela jsem, že tě potěší, když ti uvařím. Je to to nejmenší, co pro tebe mohu udělat. Byl jsi ke mně laskavý.“

Dunston zamručel a ukousl další sousto.

„Jsou dobré,“ připustil zdráhavě a opět si přihnul piva.

„To mě naučila má matka,“ odpověděla Aedwen a její hlas se vytratil do ticha. Opět se věnovala plotýnce a do jiné mísy obratně přehazovala další hotové placky.

„Dám si ještě jednu,“ prohlásil Dunston s náhlou známkou nejistoty v hlase. „A děkuji ti.“

Aedwen se na okamžik zářivě usmála a do Dunstonovy mísy vklouzly další dvě placky. Potom si i dívka ukousla drobné sousto a souhlasně pokývala hlavou – zřejmě byla spokojena se svým dílem.

„Žiješ tu sám?“ zeptala se.

Dunston přikývl.

„Jen já a Ódin.“ Pes zaslechl své jméno a zdvihl pozorně hlavu. Dunston na něj chvíli podmračeně hleděl, potom rozlomil jednu z placek a polovinu mu hodil. Pes chytil potravu ještě ve vzduchu a v mžiku ji zhltl.

Aedwen jej pozorovala a i přes hrůzu, kterou zažila, a ztrátu, již utrpěla, se jí na rtech objevil náznak úsměvu.

„Nemáš žádné příbuzné?“

Dunston chvíli mlčky žvýkal. Pohledem zabloudil k ohništi, kde dívka úhledně srovnala veškeré náčiní potřebné k vaření. Všechno bylo tak nezvykle uspořádané! Jak je to dlouho, co pod touto střešou přebývala žena? Připadalo mu to jako celý život. Na vzdálené stěně se blýskal Eawynnin stříbrný talíř, odrážející světlo plamenů.

„Mám bratra,“ odpověděl lovec konečně. „Ale nevidím jsem ho už od loňského svátku archanděla Michaela.“

„A jinak nemáš nikoho?“

„Ne. Nikoho jiného. K čertu s tou tvou všetečností!“ Nacpal si do úst zbytek placky a s mrzutým výrazem žvýkal.

Dívka už nic neřekla, jen se jí v očích zaleskly slzy. Dojedla a pustila se do úklidu.

„Odpust,“ ozval se po chvíli Dunston. „Máš pravdu, byl jsem unavený. A hladový.“

„Nehněvám se. Otec býval ke konci půstu také vždycky nabručený.“

„Tak já jsem nabručený?“ zvedl Dunston obočí a neubráníl se úsměvu. „Ale snad máš i pravdu. Nepřivykl jsem společnosti.“ Lovec si otřel ruce do vousů. „A co ty? Máš nějaké blízké...“ tu zaváhal, „... kromě svého otce?“

Dívčinu tvář zkřivila vlna bolesti a rozechvěl se jí dolní ret. Vstala a počala sbírat kuchyňské náčiní.

Dunston pocítil výčitky svědomí. Zatraceně, kdykoli otevře ústa, napáchá víc škody než užitku. Sám přece dobře věděl, jaká muka působí člověku žal.

„Nechtěl jsem ti působit další bolest,“ vypravil ze sebe neobratně, nejistý, jaká slova zvolit. „Na řeči mě nikdy neužilo,“ zvedl ruku se silnými, mozolnatými prsty. „Všechny své dovednosti mám v pažích a nikdy tomu nebylo jinak,“ pokračoval. „Když promluví, počínám si obvykle jako kanec v hrnčířské dílně.“

„A co vlastně děláš?“ otázala se Aedwen tiše.

Dunston se zarazil. Cosi zabručel a naklonil hlavu ke straně. K jeho velkému překvapení se Aedwen začala pobaveně šklebit.

„Co tě tak pobavilo, děvče?“ zeptal se Dunston nahněvaně.

Aedwen se kousla do rtu.

„Odpust mi, to jen...“ utichla záhy.

„Jen co?“

Když hned neodpověděla, lovec pokračoval. „Bude lepší, když mi vše povíš. Tajemství nenávidím ještě o trochu víc než pozdní probuzení.“